

จงกลกิ่งเทียน

แก้วแก้ว

นวนิยายไทย

จกกลกึ่งเทียน ● แก้วแก้ว

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๒

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์ตรีบีบี, มีนาคม ๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : เมษายน ๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : มิถุนายน ๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สิงหาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๖ : มีนาคม ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๓๖๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
แก้วแก้ว.

จกกลกึ่งเทียน.-กรุงเทพฯ : ตรีบีบี, ๒๕๕๔.

๖๑๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-647-3

กองบรรณาธิการ รัชชณ์ ดวีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ

ศิลปกรรม สมรงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุตารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

พิมพ์และจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ตรีบีบี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๓, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒ โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.sakulthaionline.com>

ด้วยความเขลาหรือชื่อจนเกินไป โดยไม่ระแวงแคลงใจในคนชั่ว ทำให้คนดีอีกมากถูกจุดให้ย่อยยับในทรัพย์สิน หรือเสียหายไปมากกว่านั้น บทเรียนสอนใจคนเราจึงหนีไม่พ้นไปจากตัวอย่างที่เราพบ ประสบการณ์ จากผู้คนหลากหลายในสังคม หวังเพียงว่าเมื่อต้องเจอเหตุการณ์ร้ายหรือคนเลวเหล่านั้นเข้าอีก เราน่าจะพอเอาตัวรอดได้ และไม่ตกเป็นเหยื่อซ้ำซาก

ทว่าสิ้นทรัพย์เสียเงินอย่างที่กำลังมาเพียงเท่านั้น ดูจะไม่กระไรนัก แต่ถ้าเคราะห์กรรมทำให้เราต้องเสียทั้งชีวิตเล่า โอกาสที่เราจะเปลี่ยนแปลงสิ่งใดได้ ยังจะมีอยู่อีกหรือไม่

ถ้าโลกนี้เปิดทางให้คนที่ตายแล้ว กลับคืนมีชีวิตขึ้นมาใหม่ จะด้วยเหตุผลกลใดก็แล้วแต่ กลายเป็นใครคนหนึ่งซึ่งมีจิต-วิญญาณเดิม ในร่างใหม่ที่เคยมีเจ้าของ ชีวิตในร่างนั้นจะสุข-ทุกข์อย่างไรหนอ จะรีบตัดดวงความสุขสบายในช่วงเวลาที่คืนกำไรให้ หรือเลือกกระทำความดีเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในอดีตของตน... หากยังสามารถทำได้ เราจะเข้าใจผู้คนเพิ่มขึ้นหรือเปล่า?

แน่นอนที่สุด การกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง ย่อมทำให้พบว่า ผู้คนใกล้ตัวนั้น ใครคือมิตรแท้ผู้ยังอาลัย และระลึกถึงความดีงามของผู้ตายไม่เปลี่ยนแปลง และใครคือมิตรหลวงผู้ส่ำสมใจกับการจากไปของบุคคลนั้น ด้วยรอรับผลประโยชน์ของผู้ตายอย่างโลภโมโหสัน หรือคิดริษยาอาฆาตแค้นเป็นส่วนตัว

มีเพียงสิ่งเดียวที่ยังดำรงอยู่อย่างลบล้างไม่ได้ แม้เมื่อร่างร่างหนึ่งดับสลายไปแล้ว และไม่ว่าจะมีโอกาสกลับมาในรูปแบบใด ๆ หรือไม่ก็ตาม นั่นก็คือ ‘ความดี-ชั่ว’ ซึ่งคงอยู่อย่างไม่มีวันสูญสิ้นไปพร้อมกับชีวิตคน’

“แก้วแก้ว”

จ ง ก ล ก ึ่ง เ ท ย น

“ก๊วยครับ กอหญ่าเองครับ”

สตรีผู้นั่งอยู่บนเก้าอี้νωมตัวยาว มิได้เหลียวมามองผู้เรียกที่เดินเข้ามาทางด้านหลัง เธอเพียงแค่แสดงอาการรับรู้ด้วยการยกมือขวาขึ้น เป็นสัญญาณให้เขาเดินอ้อมไปข้างหน้า แล้วเข้าไปที่เก้าอี้νωมตรงหน้า ให้ชายหนุ่มนั่งลง

หลานชายนั่งลงอย่างบีบเนื้อบีบตัว ดวงตาหลังแว่นขาว โสมองสตรีตรงหน้าด้วยความชื่นชมในรูปร่างสูงระหง หลังตรง เช่นเดียวกับลำคอ ร่องรับศีรษะคลุมด้วยเส้นผมหยักศก มีสีขาวแซมเพียงเล็กน้อย ซอยไว้เป็นทรงสั้นเข้ารูป ล้อมดวงหน้าที่เห็นยังคงเป็นรูปไข่ คางแหลม ความขรามีได้มาเยือนมากไปกว่าวีรรอยบาง ๆ บนผิวละเอียด การเคลื่อนไหวของเธอมีส่าง ยามเดินก็ก้าวเท้าด้วยความมั่นคงน่าชม

“เพื่อน ๆ กลับไปแล้วรึจ๊ะ กอ”

“ครับ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันเลยครับ ว่าอัศจรรย์ใจมาก ผมยืนยันว่าคุณย่าไม่ได้ทำศัลยกรรม ไม่มีใครยอมเชื่อพวกมันว่าคุณย่าสาวยังจั้งไม่ได้ ในเมื่ออายุตั้ง...”

เจ้าตัวพูดรวดเตียวแทบไม่หยุดหายใจ มาชะงักในตอนท้าย ก่อนจะถามอ่อย ๆ

“ยาของคุณย่า คุณย่าไม่คิดจะเอาออกมาเผยแพร่รึครับ มันต้องเป็นประโยชน์มหาศาล...”

“หรือโทษมหาศาล...” อีกฝ่ายต่อให้ หัวเราะน้อย ๆ ในลำคอ “กอหญ่าก็รู้ว่ามันใช้ได้แต่เฉพาะผู้หญิง มันจะดีหรือถ้าเราจะมีแต่ผู้หญิงอยู่กันเต็มบ้านเต็มเมือง ส่วนผู้ชายก็...ไม่เหลือเลย”

“แก้วแก้ว”

“ข้อนี้ละครับที่ผมยังไม่เข้าใจ คุณปู่เล่าให้ผมฟังบ้างนิดหน่อย แต่ผมก็ยังไม่เคลียร์ มันเป็นความลึกลับอะไรสักอย่างที่บ้านเราไม่ค่อยจะยอมพูดกัน พ่อเองก็ไม่อยากพูดถึง แม่ยิ่งไม่รู้เรื่องเข้าไปใหญ่ เมื่อไรคุณย่าจะเล่าให้ผมฟังบ้าง ผมไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะครับ อายุจะสามสิบเข้าไปแล้ว”

สตรีผู้ที่ยกฝ้ายเรียกว่า ‘คุณย่า’ มองชายหนุ่มด้วยความเอ็นดู เธอโน้มตัวไปข้างหน้า จับบ่ากว้างของเขาบีบเบาๆ

“เด็กอยากรู้” เธอต่อว่าด้วยเสียงแถมหัวเราะน้อยๆ “ถ้าอยากรู้ ก็ต้องสัญญาก่อนว่าจะไม่เล่าให้ใครฟัง แม่แต่แม่”

หลานชายขมิ้มมันลุกขึ้นยืน ยกมือขึ้นในท่าปฏิญาณตนของลูกเสือ

“ข้าพเจ้าสาบานครับผม”

เขานั่งลงอย่างกระตือรือร้น ชะโงกตัวมาสบตาสตรีตรงหน้าเต็มตา

“ผมจะไม่บอกใครเป็นอันขาด ผมสัญญา ผมอยากรู้...มันต้องเป็นความลับที่สำคัญมาก คุณย่า คุณปู่ กับพ่อ ถึงไม่ยอมบอกใคร”

สตรีชราผู้ยังพริ้งเพรากว่าวัยมาก เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ถนอม เธอถอนใจเบาๆ เมื่อสายตาทอดไกลไปเบื้องหน้า

“ก็ถึงเวลาแล้วที่ย่าจะเล่าให้ฟัง เอาเถอะ กอหญ้า หลานก็เป็นหลานคนเดียวของย่า พ่อเขาก็ลูกคนเดียว รู้เอาไว้ก็ดี ก่อนมันจะตายไปพร้อมกับตัวย่า แต่ย่าจะต้องเล่าให้ฟังถึงที่มา ตั้งแต่เริ่มชีวิตของย่าก่อนนะจ๊ะ ทนเบื่อก่อนหน่อย”

หลานชายหน้าตาสดชื่นขึ้น ด้วยความสมหวัง เขาตอบโดยเร็ว

“ไม่เบื่อแน่นอนครับ ถ้าเกี่ยวกับคุณย่า ผมทราบแต่ว่าคุณทวดมีลูกสองคนคือคุณย่ากับน้องชาย ใช่ไหมครับ ไม่มีญาติพี่น้องคนอื่นอีก”

“มีแต่ญาติห่างๆ ฝ้ายแม่ ซึ่งไม่ค่อยเข้ามาเกี่ยวข้อง นานทีปีหนถึงจะเจอกัน กอหญ้าอาจจะเคยได้ยินพ่อเล่ามาบ้าง พ่อของย่าถูกญาติฝ้ายแม่ตั้งข้อรังเกียจว่าอายุมากกว่าแม่เกือบ ๒๐ ปี แล้วยังมีเมียอยู่ก่อนหน้าแล้ว แต่แม่ก็ตั้งต้นไม่ฟังผู้ใหญ่ แต่งงานจดทะเบียนสมรสกับพ่อจนได้ หลังแต่งงาน เมื่อพ่อมีเงินมากพอก็ปลุกบ้านให้แม่...บ้านสุขุมวิทหลังที่เราอยู่กันนี่แหละ เมื่อพ่อตาย แม่ก็ได้มรดกจากพ่อในฐานะภรรยาตามกฎหมาย ข้อนี้ ทำให้ลูกและเมียเก่าของพ่อเป็นเดือด

เป็นแค่นั้น จนตัดเป็นตัดตายกับเรา ญาติอื่น ๆ ทางฝ่ายพ่อก็พลอยรังเกียจแม่ไปด้วย”

“คุณปู่เคยเล่าว่า ลูก ๆ เมียเก่าของคุณหวดก็ได้เงินทองจากพ่อไปไม่น้อยนี่ครับ”

“ไอ้จะ พ่อของย่าแบ่งเงินทองให้เมียเก่าไปมากพอสมควรแล้วก่อนเลิกกัน เรียกว่าอยู่ได้สบาย ไม่เดือดร้อน มรดกยกให้แม่เป็นเงินทองที่พ่อหามาได้ภายหลัง พ่อร่ำรวยขึ้นมากในช่วงสงครามจากการค้าขายกับญี่ปุ่น พ่อถือว่าแม่เป็นตัวนำโชคของพ่อ พ่อจึงทำพินัยกรรมยกมรดกให้เราฝ่ายเดียว”

“โห! แล้วทางโน้นเขาอะลอะวาดไหมครับ?”

“เขาก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟจะจ่ะ แต่ทำอะไรไม่ได้ยู่ดี พ่อขอให้ลุงประทิน นายความของพ่อร่างพินัยกรรมไว้รัดกุมมาก ขนาดระบุไว้ว่า ให้แม่เป็นผู้จัดการมรดกแต่ผู้เดียว และยังบอกอีกว่าเมียเก่า และลูก ๆ พ่อให้เงินทองไว้พอสมควรแล้ว จึงไม่มีสิทธิ์ในมรดก พ่อทำถึงขนาดนั้นเพราะกลัวว่าแม่จะเดือดร้อนจากพวกเขา เพราะญาติอื่น ๆ ของพ่อก็เข้าข้างเมียเก่ากันเกือบทุกคน”

“คุณย่าก็เลยไม่มีญาติทางฝ่ายพ่อเลยสิครับ”

“ไม่มี ไม่ติดต่อกันเลย สองปีหลังจากนั้น แม่ก็เสียไปอีกคน ย่าก็อยู่กับน้องชาย สองคนพี่น้องในบ้านนี้ พร้อมกับทรัพย์สินที่พ่อลงทุนไว้ให้อย่างดี ออกดอกผลงอกเงยให้เราได้อยู่กินกันไม่เดือดร้อน...”

เสียงของคุณย่าทอดขำลาง ปนด้วยอาการทอดถอนใจ แสดงว่าอารมณ์จากความหลังเริ่มเข้าครอบงำ เธอมองไปข้างหน้า...ไกลผ่านบานหน้าต่างที่เปิดออกไปสู่สนามและรั้วไม้ใหญ่ขึ้นตระหง่าน บ่งบอกอายุยาวนาน...ไกลจนย้อนเข้าไปในอดีตกว่าห้าสิบปีก่อน

“น่าเสียดาย น้องก้อง น้องชายที่อ่อนกว่าย่า ๑๐ ปี เป็นคนสุขภาพอ่อนแอ มาแต่เล็ก หมอแทบจะนับไม่ถ้วนผลัดกันมารักษา ถ้าพ่อไม่มีเงินมากถึงขนาดนั้นก็คงไม่รอดมาจนโตเป็นหนุ่ม ความจริงเขาก็เริ่มแข็งแรงขึ้นมากแล้ว แต่หลังจากแม่ตายไปไม่นาน ก้องก็เริ่มป่วย ทรงๆทรุดๆอยู่หลายเดือน...จนกระทั่งจากไปในที่สุด...”

“แก้วแก้ว”

“ตอนนั้นเอง ย่ามัตมนไปหมด เสียพ่อเมื่อห้าปีก่อน สองปีต่อมาแม่ แล้วต่อมาอีกน้องชาย เป็นช่วงเวลาเลวร้ายที่สุดเท่าที่เคยประสบมา...”

พ.ศ. ๒๕๙๕

ตึกหลังใหญ่ตรงปลายสุดของซอย เป็นบ้านหลังที่ชาวบ้านละแวกนั้นเรียกกันว่า ‘ตึกขาว’ ตามสีขาวนวลที่ฉาบตัวตึกตัดกับบานประตูหน้าต่างสีน้ำตาลเข้ม แทนที่จะเรียกว่า บ้าน ‘สุวรรยา’ ตามแผ่นป้ายทองเหลืองที่สลักติดไว้ข้างซุ้มประตู

บริเวณบ้านกว้างขวางประมาณ ๕ ไร่ ดูคล้ายอุทยานย่อม ๆ ที่มีตึกขาวเป็นประธาน ตั้งอยู่ค่อนไปทางด้านหน้า ส่วนหลังบ้านนอกจากเรือนบริวารซึ่งเป็นเรือนยกพื้นเตี้ย ๆ ขึ้นเดียวสองหลัง หันมุมชนกันแล้ว ก็คือพื้นที่ดินกว้างร่มรื่นด้วยต้นไม้เล็กเข้าไป จนจดสระน้ำใหญ่กว้าง

น้ำในสระ สะอาดใส่น่าว่ายน้ำเล่น เพราะมีเส้นทางถ้ำแยกออกไปตามคูหรือคลองเล็กๆ ลัดเลี้ยวไปตามทุ่งนาหลังบ้านจนออกคลองพระโขนงในที่สุด ริมสระมีศาลาริมน้ำและแพลูกบวบขนาดย่อม ๆ สำหรับคนในบ้านใช้เป็นที่อาบน้ำ และมีทำน้ำสำหรับซักผ้าอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย ถัดจากสระน้ำไปอีกมุมหนึ่ง ปลูกบ้านหลังเล็กๆ แบบบังกะโลทาสีฟ้าจาง หลังคาส่วนหนึ่งพาดพันด้วยซุ้มเล็บมือนางห้อยระย้าลงมาเหนือระเบียบง

บังกะโลแห่งนี้เป็นที่อยู่ของลูกชายเจ้าของบ้าน สมัยที่เขายังสุขภาพแข็งแรงดีเมื่อหลายปีก่อน แต่เมื่อเริ่มป่วย พี่สาวก็ย้ายน้องชายขึ้นไปอยู่บนตึกใหญ่เพื่อดูแลได้ง่าย ปล่อยบังกะโลให้เป็นที่อยู่ของคล เด็กหนุ่มผู้อยู่ในฐานะญาติลูกบุญธรรมของเจ้าของบ้านมาตั้งแต่เล็ก

‘ตึกขาว’ แม้ว่าปิดบานประตูใหญ่อยู่เสมอ แต่บานประตูเล็กข้างๆ นั้นไม่เคยปิด เพื่อนบ้านในซอยซึ่งปลูกบ้านกันอยู่ห่างๆ ไม่ก็หลังสามารถผลักเปิด เดินเข้าไปได้ทุกเวลา รวมทั้งชาวบ้านแถวนั้นสามารถเดินเข้าไป อ้อมผ่านด้านข้างตึก ไปที่ครัวด้านหลัง เพื่อจะเอาผักหญ้าหรือพลาสติก จับีใหม่ๆ จากบึงไปขายให้แม่ครัวหรือไปนั่งคุย ไต่ถามเรื่องกระจุกกระจิกสารพัดอย่างกับบริวารในบ้านตามสบาย เจ้าของบ้านไม่เคยห้ามปราม

บริวารอาวุโสของบ้านคือนายพ่วง คนรับใช้เก่าแก่ของเจ้าของบ้านตั้งแต่หนุ่มจนแก่ล่วงเข้าหกสิบเศษ แต่ยังแข็งแรงทะมัดทะแมง คู่กับนางปลุกเมียของแกซึ่งเป็นแม่ครัว

“อาการคุณก้องเป็นไงบ้างละ พ่อพ่วง เห็นหมอมามาหาเมื่อวานไม่ใช่หรือ”

“ฝนหลง เมื่อวานขึ้น นอนอยู่บนตึกแท้ๆ ไร่เราก็อุตสาห์ปิดหน้าต่างหมดแล้ว ละอองขึ้นมันยังเข้าไปจนได้ เกิดไอ เจ็บหน้าอก หายใจไม่ออก ถึงต้องตามหมอ”

“อ้าว! ถึงกับต้องตามหมอเขียวรี แล้วพ่อสลช่วยอะไรไม่ได้หรือ?”

“พ่อสลเขายังเรียนอยู่ ยังไม่จบ แล้วเขาก็ไม่อยู่บ้าน ปีนี้เขาข้ามฟาก... เขาเรียกนั้นนะ ไร่ฉันก็ไม่ค่อยรู้ว่าข้ามฟากทำไม เขาบอกแต่ว่าข้ามฟากไปเรียนที่โรงหมอทางศิริราชโน้น เลยไม่ค่อยได้กลับบ้าน”

“น่าสงสารคุณเทียน ยังงี้ก็อดหลับอดนอนเฝ้าไข้พี่น้องชายอีกแล้วซี”

นางปลุกร้องตอบออกมาจากครัวที่นางกำลังสาละวนผัดอะโรบนเตา กลิ่นหอมฟุ้งกระจาย

“อ้อ! ไม่เท่าไรหรอก มีคุณพยาบาลเรือนใจอีกคน มาอยู่เกือบเดือนแล้ว กินนอนที่นี้เสรีจ ฝ้าไข้คุณก้อง”

“เออ! ดีหน่อยนะ ไม่งั้น สงสารคุณเทียนเธอผอมออกปานนั้น”

แต่วันนี้ ชาวใหญ่แพร่สะพัดไปทั่วซอย ทำให้ชาวบ้านแทบจะทุกบ้าน ชมิขมมัน ออกจากบ้านแต่เช้า ตรงไปที่ ‘ตึกขาว’ เป็นทางเดียวกัน

บานประตูใหญ่เปิดอยู่ทั้งสองบาน ราวกับเตรียมตัวรับงานเลี้ยงใหญ่ แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนต่างชะงักงันเมื่อเห็น ก็คือแพรดำผืนใหญ่ยาวคลุมอยู่บนซุ้มประตูพลี้น้อย ๆ ตามแรงลมจากทุ่งนาหลังบ้าน

แพรผืนนั้นทำให้บรรยากาศในบ้านดูเศร้าหมอง แม้ว่ามีคนเดินกันขวักไขว่ บริวารที่มีอยู่ลึบกว่าคนในบ้าน วุ่นวายกับการเคลื่อนย้ายเครื่องเรือนในห้องโถง เช็ดถูพื้นกระดานจนสะอาดเป็นมัน เพื่อเตรียมที่เอาไว้สำหรับการรดน้ำศพในตอนนี้

แต่ความเคลื่อนไหวศึกศึกไม่ได้ก่อความรื่นรมย์ ทุกคนมีสีหน้าเศร้าหมอง

“แก้วแก้ว”

หุดหู่ ชุดดำของคนในบ้าน บอกบ่งถึงบรรยากาศอันน่าสลดใจ

หญิงรับใช้วัยสามสิบกว่า ร่างผอมบางแต่ดูแข็งแรง ยกถาดเงินเดินขึ้นบันไดใหญ่เลียบบนห้อง เลี้ยวผ่านชานพักกึ่งกลางขึ้นไปถึงชั้นบน หล่อนหยุดหน้าห้องซ้ายสุด ซึ่งบานประตูไม้สักบานใหญ่ปิดสนิท ส่งเสียงเข้าไปว่า

“คุณเทียนขา บุญศรีเองค่ะ”

ไม่มีเสียงตอบ หล่อนเองก็ไม่รอคำตอบ หมุนลูกบิดทองเหลืองผลักเข้าไป กระแสลมจากหน้าต่างที่เปิดกว้าง พัดพริ้วเข้ามาถึงประตู

ลมนั้นพัดเส้นผมสตรีผู้ยืนพิงขอบหน้าต่างอยู่ ปลิวไสวจากดวงหน้าซีดเซียว มองเห็นหน้าผากกว้างงาม เทนือเรียวแก้มขาวชูป แวนสลายตากรอบสีด้าวางอยู่ เหนือตั่งจุ่มก มองเห็นดวงตาเรียวเล็กหลังแวน เจ้าตัวยกมือซึ่งผอมจนเห็นเส้นเลือดเซียว ลูบผมที่ปลิวเกาะกะไปรวมไว้ด้านหลัง มันลุ่มหลุดออกมาจากมวยเล็ก รวบไว้ท้ายทอย

เธอสั่งโดยไม่หันมา กลืนอาหารในชามบนถาดเงินเป็นคำตอบอย่างที่ว่าบุญศรีเข้ามาทำไม

“ฉันยังไม่หิวเลย บุญศรีเอาลงไปก่อนเถอะ ทิ้งไว้มดขึ้นเปล่าๆ”

“ไม่ได้ตอกค่ะ” สาวใช้ตอบเสียงหนักแน่น รวากับพี่เลี้ยงพูดกับเด็กน้อย “อีกชั่วโมงเดียวแขกจะมากัน คุณเทียนจะไม่ได้รับอะไรอีกจนตึก รองห้องก่อนนะคะคนดี ไม่มีอะไรตกถึงห้องตั้งแต่เมื่อเช้าวาน”

“คุณเทียน” ระบายลมหายใจอีกครั้ง เธอเดินช้าๆ เข้ามานั่งบนเก้าอี้ ขณะที่บุญศรีวางถาดลงบนโต๊ะเขียนหนังสือตัวเล็กด้วยกิริยาคล่องแคล่ว เปิดฝาชามชุปควันก็ลอยหอมขึ้นมาทันที

หล่อนทำแม่แต่ปูผ้าเช็ดมือสีขาวลงบนตักนายสาวให้เสร็จสรรพ เอ่ยเชิญชวนเหมือนป้อนข้าวเด็ก

“นำทานออกค่ะ ชุปร้อนๆ กลืนลงคอง่าย คุณเทียนชอบชุปมะเขือเทศ แม่แกก็ทำมาให้...”

“ฉันรู้สึกดีไปหมด...” หญิงสาวสารภาพ หยิบช้อนชุปตักน้ำซันๆ สีแดงในชามกระเบื้องอย่างดี ใส่ปากเพียงนิดเดียวก็วางลง

“ถ้าคุณเทียนไม่รับ แม่แจะเสียใจนะคะ เสียแรงแกอุตสาห์ทำ ทั้งที่แก่ก็ไม่ค่อยถนัดอาหารผาหึ่งมั่งค่า คุณเทียนไม่ยอมรับข้าวทีไร แม็ก็น้ำเสียทุกที”

วิธีนี้ได้ผล นายสาวตักอาหารอ่อนๆ นั้นเข้าปาก เพียงครึ่งชามก็วางช้อนลง ทียบแก้วน้ำขึ้นดื่ม แต่แค่นี้บุญศรีก็พอใจ ไม่คะยั้นคะยอต่อเรื่องอาหาร แต่เปลี่ยนเป็นเรื่องอื่น

“อืมแล้วไปอาบน้ำดีไหมคะ บุญศรีจะผสมน้ำอุ่นให้ คุณจะแต่งชุดไหนคะ เสื้อลูกไม้ดำหรือว่าเสื้อแพร”

“เสื้อแพรแขนสั้น กับผ้าขึ้นไหม” หญิงสาวตอบสั้นๆ

ความเหนียวอ่อนกลับมาอีกในสีหน้า ก่อนเธอจะหักห้าม ถามสั้นๆ ว่า

“ข้างล่างเป็นยังไง?”

“เรียบบร้อยดีคะ คุณประทินท่านมาจัดการให้ ท่านแจ้งไปตามบ้านต่างๆ หมดแล้ว ญาติของคุณผู้หญิงที่รับปากว่าจะมาก็คูณนายจรัส”

“ป้าจรัส...” หญิงสาวทวนคำ ยึดนิตๆ ได้เป็นครั้งแรก “จริงสิ ญาติทางฝ่ายแม่ฉันที่พอจะญาติติดกัน ก็มีป้าจรัสคนเดียว คนอื่นๆ คงไม่มีใครมา”

บุญศรีพลอยยิ้มไปด้วย หล่อมองข้อมือและลำคอว่างเปล่าของนายสาว พลาจเอ่ยอย่างอดปากไม่อยู่

“คุณเทียนสวมสร้อยสักสองสามเส้นก็ดีนะคะ ไม่งั้นคุณนายจรัสจะต้องถามว่า เพชรทองนะชายไปหมดแล้ววี่ ถึงไม่มีใส่ เตี่ยวคนเขาก็ดูถูกเอาหรือก”

หญิงสาวโบกมือเป็นเชิงไล่อีกฝ่ายหนึ่ง ราคากุญน้อยๆ

“อย่ามาบังคับฉันเลย ฉันไม่ใช่เด็กๆ จะได้ใส่ปะวะหลังก่าไล่มือก่าไลเท้าพะรุงพะรัง อีกอย่างใครเขาใส่เพชรกันบ้างในงานเศรว์โตก”

เมื่อเอ่ยคำท้ายออกมา เจ้าตัวก็หน้าสลดลง ขอบตาแดงเรื่อขึ้นมามาก แต่เธอก็หักห้ามความอ่อนแอด้วยการสั่งต่อโดยเร็ว

“บุญศรีไปยกกาน้ำร้อนขึ้นมามาที ฉันจะอาบน้ำละ ไม่อยากซักซ้า”

แขกมากันไม่มากนัก เพราะผู้ตายเป็นชายหนุ่มวัยเพียง ๒๖ ปี เนื่องจากโกมุทไม่ได้ทำงาน และไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย ผู้มาแสดงความเสียใจจึงมีเพื่อนฝูง

“แก้วแก้ว”

เพียงแค่เพื่อนนักเรียนเก่าชั้นมัธยม เท่าที่จะส่งข่าวให้รู้กันได้ไม่กี่คน ส่วนแขกผู้ใหญ่ก็มักเป็นเพื่อนบ้าน หรือเพื่อนเก่าของพ่อแม่ผู้ตายอีกสองสามคู่

คุณนายจรัสมาถึงเกือบจะเป็นคนสุดท้าย เธอเป็นสตรีวัยหกสิบ ร่างสูงใหญ่ ดูแข็งแรงคล่องแคล่วกว่าวัยมาก เสียงดังและท่าที่ไม่เกรงใจใคร รับกับการแต่งกายภูมิฐาน บอกให้รู้ว่าเป็นผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง

เมื่อเห็นหญิงสาว เธอก็ทักเสียงก้องไปทั่วห้องโถง

“พอคุณประทีปโทรศัพทท์ไปบอก แทบเป็นลม ไม่เคยรู้พอกองป่วยหนัก พิโรฬังเอ๊ย! ยังหนุ่มแน่น อายุยังไม่แก่ตัวเอง ทืออย่างป้าอยู่มาจนปุนนี้ ทำไมหนังเหนียวไม่ตายสักทีก็ไม่รู้ เออเนาะ! เทียนกันยา...”

เธอเรียกชื่อเต็มของหลานสาวอย่างเต็มยศ มองกวาดขึ้น ๆ ลง ๆ ทั่วตัว

“หลานเองป่วยไปอีกคนหรือเปล่า ผอมจนหนังหุ้มกระดูก รักษาตัวให้ดีเถอะแม่คุณเอ๊ย ป้าเป็นห่วง ตอนนี้ทรัพย์สมบัติก็อยู่กับหนูเพียงคนเดียว ดูแลให้ดี สมบัติหนูไม่ใช่น้อยๆ เข้มกัลดเพชรนั่นแค่ชิ้นเดียวก็เข้าไปหลายเงินแล้ว”

ว่าแล้วเธอก็จ้องมองเนื้อแพรเหนื่อทรงอกซ้ายของหญิงสาว เข้มกัลดเสื้อเพชรล้วน รูปตัวอักษร ท และ ย คู่กัน รองรับด้วยเถาไม้เลื้อยฝังเพชรน้ำงามประดับอยู่ บุญศรีเป็นคนเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง ที่เก็บเครื่องประดับ แล้วหยิบออกมากัลดเสื้อให้นายสาว เมื่อเห็นว่าเธอไม่สนใจจะประดับกายด้วยสร้อยหรือแหวนเอาจริงๆ

หญิงสาวยิ้มออกมาได้โดยไม่ได้อึ้งฝืน เมื่อหวนนึกถึงคำพูดของบุญศรี แต่พูดเพียงว่า

“เชิญคุณป้าทางนี้ค่ะ”

เธอพยายามไม่ชำเลืองมองหลังฉากกัน รู้ว่าน้องชายนอนอยู่ตรงนั้น กลัสนสะอื้นอย่างยากเย็น ลำคอตีบตัน...

ก้อง...ก้องน้องรักของพี่ ไม่น่าจะทิ้งพี่ให้อยู่ตามลำพังเลย

ราวกับบรรยากาศเป็นใจให้หดหู่หนักขึ้น พอพลบค่ำ เมฆฝนก็ตั้งเค้าอย่างรวดเร็วทั้งที่ในตอนเย็นยังมีมิ้วแวว ทำให้เด็กชาวอยู่ในความมืดสลัว ฝนเริ่มโปรยเม็ด เพียงอืดใจเดียวก็ทกระหน่ำ แยกจำนวนน้อยไม่ถึงยี่สิบคนกระเถิบมารวมกัน

อยู่ในห้องโถง ขณะที่คนในบ้านวิ่งปิดหน้าต่างกันวุ่นวาย

แขกคนสุดท้ายมาก่อนถึงเวลาพระสงฆ์จากวัดธาตุทองเดินทางมาถึงเพียงเล็กน้อย รถรับจ้างคันหนึ่งแล่นผ่านประตูเข้ามาตามถนนโรยกรวด แล้วจอดเทียบบันไดหินอ่อนหน้าบ้าน ผู้โดยสารเปิดประตูวิ่งฝ่าฝนขึ้นมา แต่กว่าจะถึงได้ช่วยคนเสื้อผ้าเขาก็เปียกปอนไปบางส่วน

เทียนกัณยายืนกระลั่นกระสายอยู่ข้างประตู รอว่าเมื่อไรใครและคนขับของนายความประทีนจะกลับจากวัดมาถึง เธอจึงเป็นคนแรกที่มองเห็น

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น ดวงหน้าสะอาดกระจ่างอยู่ได้แสงโคมเหนือประตูทางเข้าห้องโถง เทียนกัณยารู้สึกเหมือนลมหายใจเธอขาดช่วงไปชั่วขณะ

๖ ชีวิตของเทียนกันยา ตั้งแต่เธอเรียนจบ

มัธยมปีที่แปดจากโรงเรียนสตรีเมื่ออายุ ๑๘ ก็หยุดอยู่เพียงแค่นั้นในบ้าน เป็นเวลายาวนานเท่ากับช่วงเวลาแรก เธอไม่มีความจำเป็นจะต้องออกไปทำงานหาเลี้ยงชีพ ส่วนการเรียนสูงกว่านี้ก็ไม่ใช่เรื่องควรคำนึง เมื่อเธอไม่คิดจะทำงานนอกบ้าน

กาลเวลาหยุดนิ่งอยู่ในบ้านมา ๑๘ ปีเต็ม แม้ว่าเทียนกันยาได้พบปะหนุ่มสาวรุ่นเดียวกันบ้าง ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่เพื่อนนักเรียนเก่าด้วยกัน ก็เป็นเพื่อน ๆ ของน้องชาย แม้ว่าคุ้นเคยกันดี ชายหนุ่มเหล่านั้นก็มักวางตัวอ่อนน้อม เพราะอายุอ่อนแก่กว่ากัน ๑๐ ปี ทำให้พวกเขามองว่าเธออาวุโสเกือบจะเท่ากับพ่อแม่ของเธอเอง

เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ชายหนุ่มคนหนึ่งใช้สายตามองเธออย่างเปิดเผย กวาดสายตามองทั่วตัวไม่มีวิแววเกรงใจ ทั้งที่ดูหน้าตาก็ไม่เกินสามสิบปีหรืออ่อนกว่านั้นเล็กน้อย ทำให้เทียนกันยารู้สึกร้อนหนาววูบวาบไปทั้งตัว อย่างที่เธอเองก็อธิบายไม่ถูกว่าเป็นความกระตักกายหรืออะไรกันแน่

นอกจากมองราวกับจะสำรวจทุกตารางนิ้วแล้ว ชายหนุ่มแปลกหน้ายังส่งยิ้มให้อย่างเปิดเผย มองเห็นฟันขาวสะอาด ตัดกับริมฝีปากบางสีจืด แววตาแสดงว่าเขารู้ว่าเธอเป็นใคร

“รีบหลบแน่ ไม่ว้ายหลงทาง ไฟตรงปากชอยก็ยังคงดับเสียอีกครับ มองหาช้อชอยไม่เห็น” เขาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเป็นกันเองราวกับคุ้นเคยกันมานาน

แต่คล้ายกับนึกขึ้นมาได้ว่าวาระนี้เป็นเรื่องของความทุกข์โศก ไม่ใช่เรื่องจะหักทลายกันอย่างเพื่อนฝูง ยิ้มชายหนุ่ม

ก็หายวับไปกลายเป็นความสำราญสดชื่น

เขาไม่ได้ยกมือไหว้เทียนกันยา แต่ก้มศีรษะให้อย่างสุภาพ เมื่อก้าวขึ้นมา ยืนเสมอกันทำให้เห็นรูปร่างเพรียวลั่นทัด ในเสื้อเชิ้ตขาวแขนยาวและกางเกงสีเดี๋ยวกับเสื้อ ผูกเน็คไทดำ สีขาวของเสื้อผ้าซับผิวสะอาดให้ดูผ่องใสยิ่งขึ้น และเน้นให้เห็นคิ้วดำเข้ม ยาวเรียวทอดสุดปลายตา ตลอดจนดวงตาใหญ่กลมเป็นประกายสุกใส

เขาแนะนำตัวเองว่า

“ผมชื่ออัทธกันทรครับ อัทธกันทร มัทวารุธ ผมเป็นเพื่อนของโกมุท...ผมหมายถึงก้อนะครับ”

เทียนกันยารู้จักเพื่อน ๆ ทุกคนของน้องชาย แต่ชื่อแปลก ๆ นี้ไม่เคยกระทบหูกมาก่อน เธอแน่ใจ

“เพื่อนที่โรงเรียนหรือจ๊ะ” เธอใช้คำพูดกับเขาอย่างทีพูดกับเพื่อน ๆ ของโกมุท “พี่ไม่เคยเห็นเธอ เพื่อน ๆ นั่งรวมกลุ่มกันอยู่บนเก้าอี้แถวหลังแน่ะจ๊ะ”

“ผมไม่ใช่เพื่อนที่โรงเรียนครับ” ชายหนุ่มตอบเสียงสุภาพ

เขามองผ่านประตูเข้าไปในห้องโถง ซึ่งคนมาร่วมงานสวดกำลังนั่งสนทนากันเบา ๆ ก่อนถอนสายตากลับมามองหญิงสาว ดวงตาคมสุกใสเป็นประกายกล้าจนเทียนกันยาต้องเบนหลบอย่างไม่รู้ตัว

“ผมเป็นเพื่อนที่...จะพูดยังไงดี ก้องมีน้ำใจกับผมมาก เรารู้จักกันทีหลัง เขาเรียนจบจากโรงเรียนแล้วครับ พอผมได้ข่าวว่าเขาป่วย ผมก็รีบมา จะมาเยี่ยมแต่ไม่ทัน...ผมใจหายจริงๆ ทำไมคนดี ๆ ถึงอายุสั้นนัก”

ตอนปลาย ๆ น้ำเสียงชายหนุ่มสลดลง ก้มหน้าต่ำ ทำให้ลำคอของเทียนกันยาดิบตันขึ้นมาอีกครั้ง เธอกะพริบตากล้ากลืนน้ำตาลงไป ตอบเสียงเครือ

“จ๊ะ ทุกคนก็ใจหาย ตอนก้องเริ่มป่วยพี่ก็คิดว่าเขาจะหาย อากาศเริ่มดีขึ้น แต่ว่าพอเดือนสุดท้ายก็ทรุดหนักลงไปอีก พี่ไม่อยากพูด...” เธอเบือนหน้าไปอีกทางเพื่อซ่อนน้ำตา

เรือนใจเดินออกมาพอดี หลอนดูแปลกตากว่าทุกวัน ในเสื้อและผ้าชิ้นสีดำที่บุญศรีจัดหามาให้ เพราะหลอนไม่มีชุดไว้ทุกข์ แทนที่จะเป็นเสื้อกระโปรงขาวอย่างที่หลอนชอบสวมอยู่เป็นประจำ

“แก้วแก้ว”

หญิงสาวไม่ใช่คนขวานักก็จริง แต่ผิวสองสีเป็นน้ำเป็นนวล สะอาดสะอาด สวมอาชีพพยาบาล ทำให้หล่อนดูสดใส ต่อให้อยู่ในเสื้อผ้าสีเศร้าหมอง ดวงหน้าจิ้มลิ้มและรอยยิ้มอ่อนหวานทำให้หล่อนเป็นหญิงสาวชวนมองไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปทางไหน

เพื่อน ๆ ของโกมุทเองที่เคยพบปะหล่อน มีท่าทีกรุ้มกริมสนใจพยาบาลสาวกันหลายคน แต่เรื่อนใจก็ติดอยู่อย่างหนึ่งคือเคร่งครัดต่อหน้าที่ และไม่มีท่าทีเอาใจใส่เรื่องอะไรนอกจากงานของหล่อน

“คุณเทียนคะ” หล่อนเรียกหญิงสาวอย่างอ่อนโยน “ฝนหนักขึ้นทุกทีแล้วคะ เข้ามาในห้องโถงดีไหมคะ เตี่ยวละของฝนจะทำให้เป็นหวัดได้ง่าย”

เทียนกัณยายิ้มให้หญิงสาวอย่างขอบใจในความห่วงใย

“ตรงนี้ฝนไม่สาดเข้ามาถึงหรอกจ้ะ ฉันทใจร้อนอยากดูว่าเมื่อไรสลักกับนายสนิทจะมาสักที เรือนช่วยพาเพื่อนคุณก้องไปเคารพ...เอ้อ...” เธอไม่อาจกล่าวคำว่า ‘ศพ’ ได้จนแล้วจนรอด “แล้วเชิญให้นั่งกับเพื่อน ๆ คุณก้องด้วยนะจ๊ะ”

เรื่อนใจรับคำอย่างอ่อนน้อม

“คะ” หล่อนหันไปทางชายหนุ่มพูดเบา ๆ “เชิญทางนี้คะ คุณ”

ฝนซาลงเล็กน้อยในไม่กี่นาทีต่อมา หลังจากนั้นรถสองคันก็แล่นตามกันผ่านประตูใหญ่เข้ามา เห็นไฟหน้าวาว ๆ ตัดกับม่านฝน บริเวณในบ้านวิ่งลงไปรับพระสงฆ์พร้อมด้วยร่มกางกันอย่างหลุกหลุย

การสวดพระอภิธรรมเริ่มขึ้นในห้านาทีหลังจากนั้น

แขกยังรอกันอยู่จนฝนหายถึงทยอยกันกลับ ระหว่างพักครึ่ง เจ้าของบ้านจัดข้าวต้มปลาร้อน ๆ มาให้แขกทุกคน ยังมีข้าวต้มปลาเหลืออยู่เมื่อการสวดจบลง หลังจากรถนำพระสงฆ์กลับไปทั่ววัดอีกครั้ง เพื่อน ๆ ของโกมุทจึงกล่าวคำลาแล้วกลับไปด้วยกันทั้งกลุ่ม

คนสุดท้าย คือชายหนุ่มผู้มาถึงช้ากว่าเพื่อน เขาขลุกขลักเล็กน้อยเพราะไม่มีรถกลับ วิทยาเพื่อนสนิทของโกมุทจึงเอื้อเพื่อให้ติดรถไปด้วย

วิทยาและอัปภัณฑร์เป็นแขกคู่สุดท้ายที่กลับ เทียนกัณยาเดินมาส่งที่ประตู

ห้องด้านหน้าของตึก

“สองคนนี่รู้จักกันใหม่จ๊ะ” เธอเอ่ยถามขึ้นเป็นการชวนสนทนา เมื่อเห็นชายหนุ่มทั้งสองต่างคนต่างเดินกันเงียบๆ ไม่ได้ปราศรัยกัน “เห็นว่าเป็นเพื่อนของก้องนี่นา”

วิทยามองอัปพันตร์แวบหนึ่ง ก่อนถามอย่างอวยากรู้

“คุณเป็นเพื่อนก้องตั้งแต่สมัยไหนครับ ผมเรียนกับก้องมาตั้งแต่ประถมหนึ่ง”

“ผมพบก้องเมื่อเขาจบจากโรงเรียนแล้วหลายปี” ชายหนุ่มตอบเรียบๆ เหลือบมองเทียนกันยาแล้วอธิบายต่อว่า “ส่วนใหญ่เราติดต่อกันทางจดหมาย เราพบกันโดยบังเอิญ ก้องเป็นคนชอบถ่ายรูป ตรงกับผม เขาเอาฟิล์มไปล้างที่ร้านก็เผลอเจอผมที่นั่น เขาชอบรูปที่ผมถ่ายมากครับ เราก็เลยทำความรู้จักกันนับแต่นั้น”

“ใช่ ก้องชอบถ่ายรูป” วิทยาผงกศีรษะรับ “เขายังเคยจับเพื่อน ๆ ถ่ายทำโน่นทำนี่ตั้งหลายหน แต่ผมไม่เคยเจอคุณเวลามาหาเขาที่บ้านนี้ คุณคงไม่ค่อยมาบ่อย”

“ผมไม่เคยมาครับ บ้านผมอยู่ไกลถึงบางขุนเทียน มาที่นี่ลำบาก เรายังเคยเขียนจดหมายติดต่อกันแทน เขายังเคยเอ่ยถึงคุณวิทยากับเพื่อน ๆ เลยนี่ครับ”

“งั้นหรือ?” วิทยายิ้มออกมาได้ “ก้องพูดถึงผมว่าไงล่ะ”

“อ้อ! ก็ไม่ได้เล่าอะไรมาหรอกครับ บอกแต่ว่าเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่วัยเด็ก ๆ เขารักคุณมากนะครับ บอกว่าคุณเป็นคนดีมาก”

รอยยิ้มของวิทยาขยายจนแก้มแทบปริ

“ก้องเป็นคนมีน้ำใจดี” พอดีเดินมาถึงบันไดหน้าตึก เขาก็หันไปไหว้ลาเทียนกันยา “ผมลาละครับ พี่เทียน พรุ่งนี้ผมจะมาฟังสวดอีกนะครับ”

“ขอบใจจ้ะ วิทย” หญิงสาวตอบ ยิ้มน้อยๆ ให้เขาด้วยความขอบใจ แล้วรอยยิ้มบนดวงหน้าชาวซุบกก็แผ่แผ่ไปถึงชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง “ขอบใจอัปพันตร์ด้วยนะจ๊ะ บ้านอยู่ไกลยังอุตสาหามาถึงที่นี่ กลับตึกคงจะลำบากไม่น้อย”

อัปพันตร์ไม่ได้ตอบตามมารยาทว่า ‘ไม่เป็นไรครับ’ หรือ ‘ไม่ลำบากครับ’

“แก้วแก้ว”

ตรงกันข้าม เขายอมรับอย่างเปิดเผย

“ก็ออกจะลำบากอยู่ครับ บ้านในสวน ต้องนั่งเรือเข้าไปแล้วเดินผ่านสวน ลึกมาก แต่ผมก็ตั้งใจจะมาฟังสวดทุกคืนจนครบ ๗ วันครับ”

“โอ! อย่างลำบากเลยจ้ะ” เทียนกันยาตอบอย่างเกรงใจ ทั้งที่นึกชื่นชม น้ำใจชายหนุ่ม “เอาวันไหนที่สะดวกก็พอแล้ว พี่ไม่ยากให้ใครลำบากเรื่องนี้”

“ผมตั้งใจแล้วครับ ก้องเคยทำอะไรให้ผมหลายครั้ง ผมไม่มีโอกาสตอบแทน ก็ตั้งใจว่านี่เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ครั้งสุดท้าย ที่ผมจะทำให้ก้องได้”

หญิงสาวเลยพูดไม่ออก ได้แต่มองชายหนุ่มด้วยความขบขัน ส่วนวิทยาทามก็งงงงวย เมื่อเดินลงบันไดไปที่รถยนต์ของเขา

“ฟังๆ แล้วเหมือนคุณคงชอบก้องมากทีเดียว น่าเสียดาย คุณน่าจะมาหา เขที่บ้านบ้าง”

ฝนขาดเม็ดสนิทแล้วในตอนนั้น แต่บริเวณสนามและถนนยังเปียกชุ่ม รถยนต์คันหนึ่งแล่นผ่านประตูใหญ่เข้ามา แล้วเบนเข้าจอดแอบข้างทาง ก่อนชายหนุ่มคนขับจะเปิดประตูลงมาอย่างรีบร้อน

“คุณวิทยัจอดรถตรงไหนครับ ออกได้ไหม”

เขาเป็นชายหนุ่มในวัยยี่สิบต้นๆ ร่างสูงไหล่กว้าง ดูแข็งแรงจนน่าจะเป็นนักกีฬามากกว่านักรักษาสุขภาพผู้คร่ำเคร่งกับตำราและการเรียน รูปหน้ายาว คมสัน แม้ว่าค่อนข้างขริบเคร่า ยกเว้นเวลายิ้มเห็นฟันขาวแข็งแรงเรียบ จึงค่อยสดใสขึ้นบ้าง

“จอดไว้เกือบถึงประตูออกนะ ใต้ต้นก้ามปูโน้น” วิทยาศี้ให้ดูรถยนต์ของเขา แล้วถามอย่างกันเอง “ส่งพระท่านเรียบร้อยแล้วหรือ กินอะไรมาหรือยัง”

“ส่งท่านหมดแล้วครับ เรื่องของกิน ป้าปลูกแกงคิมมีให้ผมกิน”

ชายหนุ่มตอบ ยิ้มน้อยๆ ให้อีกฝ่าย ก่อนเปลี่ยนสายตาไปมองชายหนุ่มแปลกหน้าเป็นเชิงถาม

วิทยาศี้บอกว่า

“นี่คุณอัปพันตรี เป็นนักถ่ายรูป เลยรู้จักกับก้องดี อุตส่าห์มางานสวดศลเขาเป็นน้องบุญธรรมของก้อง” ประโยคท้ายเขาหันไปแนะนำกลายๆ กับชาย-

หนุ่ม

สลยกมือให้ชายหนุ่ม ก็ได้รับเพียงการก้มศีรษะรับแทนการรับไหว้ พร้อมกับแหวตามองอย่างเพ่งพิศ

“ผมเป็นเด็กที่คุณพ่อคุณก้องเลี้ยงไว้ต่างหากล่ะครับ”

วิทยาหัวเราะ ตบปากกว้างของอีกฝ่ายเป็นเชิงล้อเลียน

“ก็นั่นแหละ เลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม พ่อของสลเป็นมือขวาของคุณพ่อก้องครับ ในเรื่องงาน” เขาขยายความให้อัภินันดรฟัง “น่าเสียดาย มาตายตอนสลเรียนอยู่มัธยม คุณพ่อก็เลยรับมาอุปการะให้เรียนต่อ สลหัวดี สอบเข้าแพทย์ได้ ปีนี้ข้ามฟากแล้วครับ”

อัภินันดรพยักหน้านิด ๆ เห็นได้ว่าเขาไม่เอาใจใส่หนุ่มน้อยผู้นี้สัก ตบสั้น ๆ ว่า

“งั้นหรือครับ เก่งนี้” คำท่ายเขาพูดกับสลเหมือนผู้ใหญ่พูดกับเด็ก ก่อนตบตบว่า “ไปกันหรือยังครับ ดึกแล้ว ผมต้องนั่งรถนั่งเรือไปอีกไกล”

“พรุ่งนี้เจอกันนะ สล” วิทยาบอกเป็นคำท่าย ก่อนโบกมือให้

สลยืนมองจนชายหนุ่มทั้งสองก้าวเข้าไปในรถ รถแล่นออกพ้นประตูบ้านไป เขาจึงหันกลับเดินตรงไปที่ตัวตึก เข้าประตูด้านหน้าไปที่ห้องโถงซึ่งว่างเปล่าจากผู้คนแล้วในตอนนี้

เสียงคนพูดแว่วออกมาจากห้องอาหารทางด้านหลังห้องโถงรับแขก เสียงเทียนกันยาลอยออกมาจากห้อง

“สล เธอกลับมาแล้วใช่ไหม?”

“ครับ” ชายหนุ่มร้องตอบ นึกสงสัยว่าเจ้าของบ้านมีตาทิพย์มองเห็นลุ่มนงออกมาหรือไร จึงรู้ว่าเขาอยู่ตรงนั้น

เขาเดินเข้าไปในห้องอาหาร ณ โต๊ะไม้ขัดเรียบเกลี้ยงเงลารูปสี่เหลี่ยมยาวทำจากไม้แผ่นเดียวทั้งโต๊ะ บุญศรีจัดอาหารไว้สองที่ คือของเจ้าของบ้านที่หัวโต๊ะและที่นั่งทางซ้ายมือของเธออีกที่หนึ่ง

“มากินข้าวต้มกันดีกว่า” เทียนกันยาเรียกหนุ่มน้อย ตัวเธอเองก็นั่งลงบนเก้าอี้ประจำ “ฉันทินซุบเข้าไปนิดเดียวตอนบ่าย ก่อนนอนเกิดหัวขึ้นมาไล่แทบขาด

“แก้วแก้ว”

เลยต้องกินอีกม้อ”

“เชิญคุณเทียนเถอะครับ ผมยังไม่หิว”

“เหลวไหล” หญิงสาวทำเสียงดูน้อยๆ แต่แวตาที่มองเขาบอกความปรานี “ฉันรู้นะว่าเธอจะหนีไปกินในครัว ไม่ยอมกินเป็นเพื่อนฉัน นั่งลงเถอะสล ใจคอเธอจะให้ฉันนั่งอยู่กับห้องว่างๆ นี้นะหรือ”

สลนั่งลงทันทีเมื่อได้ยินประโยคท้าย เขามองหญิงสาวด้วยความเห็นใจ ขณะที่บุญศรีเดินเข้ามาพร้อมกับถาดเงินบรรจุข้าวต้มสองชาม ควันร้อนกรุ่น อาหารม้อตึกอร่อยสมฝีมือแม่ครัวเก่าแก่ของบ้าน สลสังเกตเห็นเทียนก้นยา และอาหารน้อยมาก ไม่สมกับที่เธอบอกว่า ‘หิวไส้แทบขาด’ เขาได้แต่เฝ้ามองมือผอมบางตักข้าวต้ม กล้ากลืนลงคอเหมือนกินกระดาษฟาง

พลันก็เข้าใจว่าเทียนก้นยาไม่ได้ต้องการกินอาหาร แต่เธอต้องการให้เขาได้กินอ้อมอยู่บนตึกแทนที่จะไปเปียกกับคนรับใช้อยู่ในครัว อาจจะมีกินได้ไม่เต็มอ้อม พอเข้าใจ ความรู้สึกอ่อนโยนด้วยความซาบซึ้งก็เกิดขึ้นระคนด้วยความท่วงใย

เขาย้ำจำได้ถึงวันที่เดินเข้ามาในบ้านนี้ ในสภาพของเด็กหนุ่มร่างผอมบางวัยสิบห้า แวตาดิ้นกั้วหัวกระเป่าเสื้อผ้าสองใบติดตัวมา แม่เขาตายตั้งแต่เขายังเล็ก มีแต่พ่อผู้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อลูกชายคนเดียวโดยไม่ยอมมีเมียใหม่ แต่พ่อก็มาจากไปอย่างปุบปับก่อนรู้ล่วงหน้าเดือนเดียวว่าเป็นมะเร็ง โรคร้ายยุคใหม่ที่เข้ามาคุกคามแทนวันโรคที่คนไทยเคยกลัวกันนักหนา

นายของพ่อ ลูกศิษย์เด็กหนุ่มอย่างปรานีในงานสวดศพพูดสั้นๆ ว่า

“ไอ้หนู พ่อเอ็งฝากเอ็งไว้กับข้า ข้าจะเป็นพ่อให้เอ็งแทน มาอยู่กับข้าที่บ้าน ข้าจะส่งให้เรียน เรียนสูงแค่ไหนก็ได้เท่าที่เอ็งมีปัญญา”

ตึกขาวต้อนรับเขาเหมือนญาติ ไม่ใช่เด็กกำพร้าที่เข้ามาพักพิง หิ้งนายผู้ชายและนายผู้หญิงผู้งามพร้อมทั้งกายและใจ ลูกหญิงชายทั้งสองก็ปฏิบัติต่อเขาเหมือนน้องคนเล็ก สลตื่นตันใจตั้งแต่วันแรกที่เหยียบย่างเข้ามา เมื่อเทียนก้นยาบอกเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“สลนอนห้องเดียวกับก้องนะจ๊ะ จะได้ไม่เหงา ต่อไปจะจัดห้องให้อยู่คนเดียวเมื่อคุ้นกับบ้านนี้แล้ว”

คุณก้องเป็นพี่ชายใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เขามาโดยตลอด แต่สลก็รู้ว่าตัวเองเป็นใคร เขาเจียมตัวไม่เคยอาจเอื้อมตีเสมอ แต่วางตัวเป็นพี่เลี้ยงกึ่งบริวารให้ชายหนุ่มผู้สุขภาพไม่แข็งแรงนักมาตลอด เมื่อคุณก้องย้ายจากตึกใหญ่มาอยู่ที่บังกะโลริมสระน้ำ สลก็ย้ายตามลงมาอยู่อีกห้องหนึ่งเพื่อดูแลชายหนุ่ม

เมื่อนายผู้ชายจากไป นายผู้หญิงก็อุปการะเขาแทน เมื่อนายผู้หญิงจากไปอีกคน พี่น้องสองคนก็เต็มใจจ่ายค่าเล่าเรียนให้เขาเข้ามหาวิทยาลัย สลตัดสินใจเรียนแพทย์ ด้วยความตั้งใจว่าเมื่อเรียนจบแล้วเขาจะดูแลสุขภาพของคุณก้องและคุณเทียนกันยา แม้ว่าเธอไม่เคยเจ็บป่วยล้มหมอนนอนเสื่อ เธอก็ฝ้ายผอมจนน่าเป็นห่วง

เสียดายที่คุณก้องก็มาด่วนจากไปค่อนข้างกะทันหัน สลโกรธตัวเองที่เวลาเรียนตั้งเขาไปหมกมุ่นกับตำรา และไปอยู่หอพักของนิสิตแพทย์จนไม่มีเวลาอยู่บ้าน ทำให้ไม่มีเวลาดูแลคุณก้องเท่าที่ควร

เขาจับตามองหญิงสาวด้วยความหวังใยอย่างลึกล้ำ

กว่าจะดูแลคนในบ้านให้เก็บข้าวของเรียบร้อย

ปิดประตูหน้าต่างตึกใหญ่ เตรียมเข้านอน ก็เกือบสองยาม เป็นนิสัยของเทียนกันยาที่จะดูแลทุกอย่างให้แน่ใจว่าเรียบร้อย แล้วขึ้นข้างบนเป็นคนสุดท้าย

เหนื่อยแสนเหนื่อย เธอก็นอนไม่หลับอยู่ดี บุญศรีซึ่งกางมุ้งนอนอยู่ในห้องด้านนอก กลับไปตั้งแต้หวักระทบหมอนแต่นายสาวของหล่อนกลับนั่งเจี๊ยบ ๆ อยู่ข้างหน้าต่าง มองออกไปสู่ทุ่งนามืดมิดภายนอก

ตึกสังกัด ผีพุ่งได้แวบสว่างเป็นทางยาวลงจากท้องฟ้า หัวใจของเทียนกันยาก็อล่นวูบลงเช่นเดียวกัน เมื่อนึกถึงอนาคตอันมืดมนอ้ำอวังของตัวเอง

๓

หญิงสาวไม่ได้หวังว่าอัปภันดรจะทำตามคำพูด เขา น่าจะลำบากที่มาจนต้องเว้นไปสองสามวัน จึงทิ้งแปลกใจและยินดีเมื่อเห็นชายหนุ่มปรากฏตัวอีกครั้งในเย็นวันรุ่งขึ้น

“ขอบใจที่มา คุณอัปภันดร” เธอทักเขาเป็นประโยคแรก เมื่อเห็นอีกฝ่ายก้าวขึ้นบันไดหน้าตึก

“ผมสัญญาแล้ว ก็ทำตามสัญญาสิครับ” อีกฝ่ายยิ้มละไม มองเข้าไปข้างในแล้วถามต่อกันไป “ผมมาถึงเร็ว มีอะไรให้ช่วยบอกมาได้เลยนะครับ โปรดอย่าถือว่ามีผมเป็นแขกมารบกวนงาน”

บริวารอื่นๆ กำลังยกแก้วน้ำไม่มาจัดเรียง บางคนเตรียมนำชาจีนไว้ให้แขก ไม่มีสิ่งใดยุ่งยาก ต่างคนต่างก็ทำงานของตัวเองอย่างคล่องแคล่วเรียบร้อย มีนายพ่วงเป็นหัวหน้างานคอย

จัดระเบียบให้ทุกคน

เทียนกันยามองเห็นทั้งหมด ก่อนหันมายิ้มให้ชายหนุ่ม

“ไม่มีอะไรมากจะ เขียนั่งก่อน คุณเป็นแขกคนแรกที่มาถึงนะจ๊ะ”

“คุณเทียนนั่งก่อนไหมครับ” เขามองเธอทั่วตัวอย่างเมื่อครั้งก่อนอีกครั้ง ก่อนออกปากด้วยเสียงเป็นกันเอง “หน้าตาเหนื่อย คงไม่ได้พักผ่อน น่าจะพักผ่อนครับ เตียวไม่สบายไปอีกคน”

เทียนกันยาเองก็รู้สึกเพลียตั้งแต่เช้า เพราะเธอนอนไม่หลับอยู่จนค่อนข้างเฝ้าแต่กังวล...และคิดในสิ่งที่เธอเองก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไรแน่ มันอลวนดูจลั่นได้ผืนน้ำดำสนิท ซึ่งเธอแหวกว่ายอยู่เพียงลำพัง

รถรับจ้างเก่าคร่ำคร่าคันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าตึก เทียนกันยาเหลียวมองก้าวเดินไปรับ นึกว่าเป็นแขกคนใดคนหนึ่งมาถึงในตอนนั้น

เธอหยุดก็กราวกับถูกตรึงอยู่เหนือบันไดชั้นบนสุด เมื่อเห็นสตรีสูงวัยร่างผอมสูง แต่ดูแข็งแรงคนหนึ่งเปิดประตูออกโดยแรง แล้วเดินฉับ ๆ ขึ้นบันไดมาเท่าที่เร็วแรงจะอำนวย

แม้ว่าไม่เคยพูดจากันโดยตรง เทียนกันยาก็รู้ว่าสตรีดวงหน้าเข้ม ผิวสองสีค่อนข้างดำ ดวงหน้าซูบจนเห็นกระดูกตาลึกผู้นี้เป็นใคร ทำให้ใจหายวาบ

นางไม่ได้แต่งชุดตัวอย่างผู้มาร่วมงาน แต่ถุงผ้าถุงสำเร็จสีแดงแก่ และเสื้อสีแดงเลือดหมูจัดจ้านไม่สมวัย ผมตัดไว้เป็นคลื่นและย้อมดำสนิท ผัดหน้าจางขาวตัดกับผิวดำตรงคอเห็นได้ชัด

นางละม่อม ภรรยาคนแรกของบิดาเธอนั่นเอง ซาลงไปกว่าเก่า แต่ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

นางละม่อมเคยมาบ้านนี้เมื่อเทียนกันยาอายุราว ๑๓ ปี เธอและน้องชายถูกนางปลุกกันไม่ให้ลงมาข้างล่าง เมื่อมีเสียงทุ้มเถียงทะเลาะกันลั่นห้องรับแขก แม่ครัวเก่าแก่ดูแลเด็กหญิงเสียงเซียว

“คุณเทียน พาน้องขึ้นไปข้างบนเดี๋ยวนี้ละคะ ไม่ใช่เรื่องของเด็ก”

“เขาเป็นใครจ๊ะ เขามาทะเลาะกับพ่อแม่ทำไม”

เด็กหญิงล่ำถอยขึ้นบันได มือกุมข้อมือน้องชายตัวน้อยไว้แน่น แต่ก็ไม่วาย

“แก้วแก้ว”

ถาม ทำทางพะวัคพะวง

“เขาโกรีโกรีธยังกะจะมาแม่ พ่อจะช่วยแม่ทันไหม”

“โอ๊ย! พุดอะไรยังงั้น” นางปลุกอะอะ “โคจรมาฆ่ามาแกงกันได้ง่าย ๆ ผู้หญิงคนนั้นมันบ้า...คนไม่เต็มเต็ง เตี้ยวพ่อพ่วงเขาก็ไล่ออกไปเองละคะ”

เสียงกรีดแหลม พร้อมด้วยถ้อยคำเผ็ดร้อนของผู้หญิงคนนั้นยังตราตรึงในความทรงจำ แม้ว่าหล่อนไม่ได้เหยียบย่างมาอีกนานกว่ายี่สิบปี เทียนกันยาที่ยังจำได้แม่นย่ำ

เธอได้แต่มองด้วยความพิศวงปนระแวงระวัง เมื่อสตรีผู้นั้นมาหยุดอยู่ตรงหน้า ดวงตาในระบอตาลึกลูกไซนราวกับเปลวไฟสีดำ นางเห็นเสียงแหลมพรวดออกมาจากลำคออย่างเยาะหยัน

“อีลูกสาวยังเหลืออยู่อีกคนหรือนี้ อีกไม่นานหรอก ก็ตายโหงไปเหมือนแม่เหมือนน้องมิ่ง คนชั่วช้าสารเลว คดโกงคนอื่น มันอยู่ได้ไม่นาน กูจะสาแก่ใจ”

เทียนกันยาแทบผงะ เธอถอยไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ลืมทุกอย่างแม้แต่อัปพันตรีผู้นอนอยู่ใกล้ ๆ มองหญิงวัยคราวป่าเขมิ้งอย่างตกใจแถมไม่ชอบใจ

“ลุงพ่วง...” หญิงสาวร้องเรียกบริวารผู้รักดี เป็นคนเดียวที่เธอนึกถึงได้ในตอนนั้น “ไล่ผู้หญิงคนนี้ออกไปที เขามาร้าย...”

ทำทางสตรีผู้นั้นกระเหียนกระเทือรือ คำพุดของเทียนกันยาเท่ากับสาดน้ำมันลงไปกองไฟ

“ไล่กูหรือ เงินทองของมิ่งก็เงินกูทั้งนั้น นี่แน่ะ...” นางเงื้อมือขึ้นสูง เพื่อจะตบคาดลงบนดวงหน้าชาวซุบ ซึ่งในขณะนั้นชืดขาวด้วยความตระหนก

อัปพันตรียืนมองเขมิ้งด้วยท่าที่ไม่ไว้ใจอยู่ในตอนแรก พอถึงตอนนี้เขาเร็วกว่าหญิงสาว ถลันเข้ามาขวางกลางทันเวลา มือผอมมีแต่เส้นเอ็นของนางก็เลยกระทบดวงหน้าเขาอย่างจัง

“โอ๊ย! อะไรกันนี้ ป้า” ชายหนุ่มร้องลั่น เทียนกันยาออกห่าง “อยู่ๆ ก็ตบตีบ้ารึเปล่า ไปให้พ้น”

เขาไม่ได้แค่ร้องไล่ แต่คว้าข้อมือนางไว้ กระชากลากถูถูกั๊งลงบันไดไปที่รถรับจ้างซึ่งยังจอดอยู่ ผลักนางเข้าไปปะทะตัวรถ

“ออกไปนะ! บ้าใหญ่แล้ว”

“กูไม่ไป” หญิงผู้กำลังมีไฟโทสะลุกท่วมตัวตะโกนสวนกลับมา เต็มไปด้วยความเป็นเดือดเป็นแค้น ทำทางหลอนพุดพลางเด่นพลางด้วยความแค้นเคือง “มัน โกงเงินทองของกู เจ้าข้าเอ๊ย! กูขอสาปแช่ง...แช่งให้มันวิบัติฉิบหาย ตายตกรรทหมกไหม้เร็ว ๆ มันตายไปสามคนแล้ว สะใจนัก เห็นไหมกูแต่งแดงมาฉลองในวันตายของไอ้ลูกคนเล็ก อีพี่สาวก็คงตายอีกไม่ช้า หมดโคตรเห่าไอ้ขี้โกง”

นายพ่วงวิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากด้านข้างของตัวตึก มีสลึงคุ้มมาติด ๆ พ่อบ้านจำได้ทันที ก็ร้องบอกว่า

“เมียเก่าคุณผู้ชายตามมาอาละวาดอีกแล้ว พ่อสล เอมันออกไป”

สลไม่รั้งรอแม้แต่จิตใจเดียว เมื่อสตรีผู้นั้นปราดขึ้นบันไดทำท่าจะเข้าทำร้ายเจ้าของบ้านอีก เขาก็กระชากนางกลับมา ลากถูถูกัอย่างไม่สนใจอาการดิ้นรน ช่วงตะกุกตะกายราวกับแมวป่า

นายพ่วงกับสลช่วยกันผลักนางกลับเข้าไปในรถรับจ้าง ตะโกนสั่งคนขับซึ่งลงมายืนเล็ก ๆ อยู่ข้างประตูรถให้กลับเข้าไปประจำที่ สลไม่ลืมที่จะควักธนบัตรใบละสิบบาทออกมายัดใส่มือเขา

“น้ำ...พยายแค้นนี้ออกไป ไม่งั้นผมแจ้งความ น้ำจะต้องขึ้นโรงพักไปด้วย”

คำว่า ‘โรงพัก’ ชลยังกว่าค่าจ้าง คนขับรถรับจ้างผลุนผลันเข้าไป ดิดเครื่องดังสนั่น อีจิตใจเดียวเขาก็พารถวิ่งพ้นควีนดำคลั่งออกสู่ประตูใหญ่ มีหญิงผู้นั้นชะโงกหน้าออกมาทางหน้าต่าง ตะโกนสาปแช่งด้วยเสียงแหลมกรีดก้องไปตลอดทาง

เทียนกันยาไม่ถึงกับเป็นลม แต่เธอหน้าซีดขาว มือเย็น ด้วยความโกรธ และตระหนกมากกว่ากลัว อัปพันตร์สังเกตเห็น เขาก็เลยจับมือเธอไว้ ประคองไว้ อย่างทะนุถนอม

ปลอบเสียงอ่อน ๆ เหมือนปลอบเด็ก

“ไม่เป็นไรนะครับ ไม่ต้องกลัว ยายป่านั่นออกไปแล้ว”

สลก้าวสวบขึ้นบันได ไม่มองหน้าอัปพันตร์ เขาแทรกเข้ามาระหว่างชายหนุ่มกับเทียนกันยา จนอีกฝ่ายต้องถอยไป จับมือเย็นเฉียบของเธอไว้เพื่อจูงให้

“แก้วแก้ว”

เดิน พุดเบา ๆ

“คุณเทียนเข้าไปนั่งพักข้างในเถอะครับ แยกยังไม่มา ถ้าผมจะต้อนรับเอง”

เทียนกันยาเพิ่งรู้สึกตัวว่าใจเต้นแรง เหงื่อผุดเต็มหน้าผาก เธอรู้สึกเหมือนจะเป็นลม แต่ก็ยังมีสติพอจะกลืนความอ่อนแอไว้ เธอดึงมือจากหนุ่มน้อย ดอบ ด้วยเสียงพยายามให้เป็นปกติ

“ฉันไม่เป็นอะไร แต่สลดต้องคอยดูอย่าให้ผู้หญิงคนนั้นกลับมาอีก เดี่ยวแยกจะวุ่นวาย”

สลดยังคงมองหญิงสาวด้วยสายตาหวังใย ขณะรับคำ

“ครับ ผมรับรองว่าจะไม่ให้เข้ามาแน่ ๆ”

หญิงสาวถอนใจยาว สลดเป็นคนที่ไม่ใจได้ เธอค่อยเบาใจ เอื้อมมือไปเกาะแขนอภินันทรที่ยื่นมาพยุง

เธอนั่งลงบนเก้าอี้ววมแถวหน้า หยิบผ้าเช็ดหน้าที่เหน็บเอาไว้มาซับเหงื่อ อภินันทรนั่งลงข้าง ๆ ยังคงจับตามองกึ่งหวังใยกึ่งอยากรู้

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครครับ บ้าหรือเปล่า”

เทียนกันยาไม่เห็นประโยชน์ที่จะปิดบัง อภินันทรเป็นเพื่อนของน้องชาย ก็เท่ากับเป็นเพื่อนของเธอ

“เมียเก่าของพ่อจ๊ะ หย่ากันไปนานแล้ว แต่เขาก็ยังเสียดายทรัพย์สินที่คุณพ่อยกให้เราอยู่ ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่มีสิทธิ์”

อภินันทรก้มศีรษะ ด้วยท่าที่เข้าใจ

“อ้อ! เข้าใจละ เรื่องเงินทองมันไม่เข้าใครออกใคร ถ้าหากว่าคุณเทียนยุ่งยากเรื่องมรดก โปรตใช้ผมได้เลยครับ ผมเรียนจบกฎหมายมา”

เป็นครั้งแรกที่อภินันทรพูดถึงการทำงานของเข เทียนกันยามองชายหนุ่มอย่างทึ่งขึ้นเล็กน้อย

“คุณทำงานอะไรจ๊ะ เป็นทนายความหรือ?”

“ครับ แต่ลูกความผมส่วนใหญ่อยู่ทางเหนือ เพราะบ้านเดิมผมอยู่ที่เชียงใหม่ ผมลงมากกรุงเทพฯ เดือนละครั้งสองครั้งเท่านั้นเอง เท่าที่จำเป็น”

“ชอบใจมาก” เทียนกันยายยิ้มให้อีกฝ่าย เธอเริ่มรู้สึกดีขึ้นเป็นลำดับ ความตื่นตระหนกหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อตั้งสติได้ “แต่คงไม่มีเรื่องต้องรบกวนหรอกจะก้องไม่ได้แต่งงาน ทรัพย์สินส่วนของเขาตกเป็นของพี่ซึ่งเป็นญาติใกล้ชิดที่สุดคนเดียว”

“ผมก็เดาอย่างนั้นเหมือนกัน” อัจฉินตรถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่ครู่เดียวเขาก็สงสัยขึ้นมาใหม่ “คุณพ่อของคุณเทียนก็คงทำปณิกรรมไว้แล้วนะครับ ผู้หญิงคนนั้นไม่มีสิทธิ์คัดค้าน”

เทียนกันยายยิ้มน้อยๆ

“ถ้าเขาคัดค้านได้เขาคงทำเสียนานแล้ว คุณพ่อรอบคอบพอจะให้เพื่อนสนิทที่เป็นนายความชื่อคุณอาประทีนเป็นคนร่างให้ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาภายหลัง เดี่ยวคุณอาก็คงมาถึง พี่จะพาอัจฉินไปแนะนำ”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ เขาเปลี่ยนเรื่องเป็นถามด้วยเสียงท่วงใย “ว่าแต่คุณเทียนรู้สึกดีขึ้นหรือยัง น่าจะดื่มน้ำสักแก้ว ผมจะไปเอามาให้”

ก่อนหญิงสาวจะคัดค้าน อัจฉินตรก็ลุกตัวปลิ้วเข้าไปในห้องอาหาร ก่อนจะกลับมาพร้อมกับถ้วยน้ำชาจีนร้อนๆ ในอดีตต่อมา

“น้ำชาดีกว่า ชาที่นี้กลิ่นหอมขึ้นใจดี ผมบอกให้สาวใช้คุณเทียนชงให้”

เทียนกันยายเพิ่งสังเกตว่าเขาไม่ได้เรียกเธอว่า ‘พี่เทียน’ อย่างเพื่อนคนอื่นๆ ของโกมุท แต่เรียกว่า ‘คุณเทียน’ อย่างที่คนในบ้านเรียก เธอก็เลยตอบเสียงอ่อนๆ ขณะจิบชาอุ่นกลิ่นหอมหวาน

“คุณอัจฉินตรเรียกพี่ว่าพี่เทียนก็ได้ เรียก ‘คุณ’ เหมือนเป็นคนอื่น”

อัจฉินตรยิ้มขึ้นๆ

“ผมแก่กว่าก้องสี่ห้าปีครับ คงอายุไล่เลี่ยกับคุณเทียน จะให้เรียกว่าพี่ยังงัยกัน”

“อะไร!” เทียนกันยาร้องเบาๆ นึกขำแถมกระตาดขึ้นมา “พี่แก่กว่าก้องตั้งสิบปี”

“จริงหรือ?” อีกฝ่ายอุทานเบาๆ ทำหน้าไม่เชื่อ เมื่อมองหญิงสาวอย่างเพ่งพิศ “คุณเทียนหน้าอ่อนเหมือนอายุยังไม่เกิน ๓๐ ด้วยซ้ำ ผิวสวยเหมือนเด็ก

“แก้วแก้ว”

รุ่น ๆ”

ไม่เคยมีใครชมเธอแบบนี้มาก่อน ริวเลือดวิ่งชานขึ้นสู่วิวแก้วเมื่อตบขาจนเป็นสีชมพูเรื่อ

เทียนกันยารู้ดีว่าเธอไม่ใช่คนสวย เงามีในกระจกยืนยันได้ทุกวันถึงผู้หญิงผอมบาง ผิวเมื่อตบขาราวกับกระดาษ ดวงหน้าเรียบไร้สีสันใด ๆ รวมทั้งเจ้าแว่นสายตาที่เธอแบกอยู่บนตักจุกตักแต่อยู่บนมัยมปปลาย ก็ทำให้เธอรู้สึกเสมอว่าตัวเองแก่กว่าอายุจริงมาตั้งแต่ยังไม่ถึงยี่สิบ

“พูดอะไรยังงั้น” เธอพูดก้อ ๆ ขยับแว่นด้วยความขวยเขิน “พี่รู้สึกว่าคุณจริงเป็นยายแก่จะตายไป จนเพื่อน ๆ เรียกกันว่าป้า เพราะสวมแว่นตา”

“ผมไม่เห็นยังงั้นเลย” อัจฉรินทร์ตอบเสียงจริงจัง ตรงข้ามกับรอยยิ้มละไมอย่างเอ็นดู “ตอนที่เห็น ผมยังคิดว่าคุณเทียนน่าจะอ่อนกว่าผมด้วยซ้ำ”

“แหม!” เทียนกันยารู้สึกกระตักมากขึ้น หน้าร้อนไปหมด “พี่แก่แล้วจริง ๆ”

“ผมก็ยังไม่แก่อยู่ดีละครับ” เขาทำหน้าจริงจัง “เรียกคุณเทียนดีกว่า แต่ขอให้คุณเทียนเรียกผมว่าฉรินทร์เฉย ๆ นะครับ เรียกฉรินทร์มันห่างเหินยังไม่รู้”

ยังไม่ทันพูดอะไรต่อไป ชายสูงวัยทลิกกว่า ร่างผอมสูง ผมเป็นสีดอกเลาไปแล้วทั้งหัวก็ก้าวผ่านประตูเข้ามาอย่างเร่งรีบ ทำให้หญิงสาวลืมเรื่องที่พูดกันอยู่รีบขอตัว ลุกขึ้นตรงไปหาเขาอย่างดีใจ

“คุณอา ดีเหลือเกินคุณอามาเร็ว เทียนกำลัง...”

“สลับบอกอาแล้ว” ประทินตอบเสียงร้อใจ

เขามองรอบ ๆ เมื่อเห็นมีคนอยู่ในห้องอีกหลายคน ก็ลดเสียงลง แต่ก็ยังดังอยู่ดี

“ไม่ไหว แม่ละม่อมกล้าเข้ามาละรานถึงที่นี่ พรุ่งนี้อาจจะไปแจ้งความ เอาขึ้นโรงพักให้เซ็ดสักที คนพรรคนี่มันดีแต่ปาก เจอคนจริงก็หัวหด”

“อู๊ย! อย่าเลยคะ จงเวรกรรมยึดเยื้อกันไปเปล่า ๆ” เทียนกันยารู้สึกหัวเราะเร็ว รุ้ันสัยเอาจริงเอาจังของทนายความสูงอายุนี้

ประทินเป็นเพื่อนสนิทที่พ่อไว้ใจ ทำหน้าที่ที่ปรึกษากฎหมายและรักษาผล-

ประโยชน์ของพ่อแม่เธอมาโดยตลอดตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เขามีมีลูก จึงรักเธอและน้องชายเหมือนเป็นลูกแท้ๆ เทียนกันยาไม่เคยสงสัยข้อนี้เลย

“ถ้าไม่กำราบให้เข็ด เขาก็ได้ใจ ตอนนี้งี้ไม่มีใครแล้วนอกจากหนู เขาคงกระหึ่มละมั้ง อาไม่เคยกลัวอะไรเท่าเขาจะส่งคนมาทำร้ายหนู”

หญิงสาวหน้าเผือดลงเล็กน้อย

“ถ้าหนูตายไปอีกคน มรดกจะตกไปถึงเขาหรือคะ?”

“เรื่องนี้ไม่มีทาง หนูเทียน แต่มันก็คงได้ความสามใจ คนอย่างแม่ละม่อมได้เงินไปเท่าไรก็ไม่อึด คนมันโลภ”

“ช่างเถอะคะ” เทียนกันยาตัดบท การเอ่ยถึงสตรีผู้นี้ทำให้เธอไม่สบายใจมากขึ้น “ตบมือข้างเดียวไม่ดัง หนูจะสั่งปิดประตูบ้านไม่ให้ใครเข้าออก บ้านเรากำลังเศร้าโศก หนูไม่อยากเจอเรื่องร้ายๆ มากกว่านี้...”

ทนายความมองเธอด้วยความเห็นใจ เขาตะลึงเธอด้วยท่าทีผู้ใหญ่ว่อกเด็ก

“อาเห็นใจ แต่ไม่ต้องกลัว อาอยู่ทั้งคน บ้านนี้มีศัล มีนายพ่วง ไม่มีใครปล่อยให้แม่ละม่อมมารังควานหลานได้”

“ผมด้วยอีกคนครับ”

เทียนกันยาเหลียวมอง ก็เห็นอัปภันดรก้าวเข้ามายืนอยู่ข้างหลังเธอ ด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง

“นี่ใครกันล่ะ?” ประทินถามอย่างใจดี เหมือน

ผู้ใหญ่ถามเด็ก เคาต่อจากรูปร่างหน้าตาและวัยของอีกฝ่าย
“เพื่อนของต่าก้องรี คนนี้ไม่เคยเห็นหน้า”

“ครับ ผมชื่อ อัปพันตรี มัทวารุฑ เป็นเพื่อนคุณก้อง”
ชายหนุ่มยกมือไหว้อีกฝ่ายอย่างสุภาพ “แต่ไม่ใช่เพื่อนนักเรียน
ครับ รู้จักกันทีหลัง คุณก้องเคยเล่าถึงท่านด้วยครับ ว่าเป็น
ผู้ใหญ่ที่คุณก้องเคารพนับถือมาก”

ประทินยิ้มรับถ้อยคำและกิริยาทำที่ของอีกฝ่ายด้วยความ
พึงพอใจ พอดีกับมีแขกทยอยกันเข้ามา เขาจึงบอกหญิงสาว
“นั่นแขกมากันแล้ว หนูไปต้อนรับเถอะ อาจจะไปหาที่
นั่งเอง ไม่ต้องเดินไปส่ง บ้านนี้ก็เหมือนบ้านอามาที่ลึบปีแล้ว
ล่ะ”

“เชิญทางนี้ครับ ท่าน” อัปพันตรีน้อมตัวลงเล็กน้อย
ผายมือเชื้อเชิญด้วยกิริยาเรียบร้อย “ผมขออนุญาตนั่งกับท่าน
ด้วยคนนะครับ”

ประทินหัวเราะ ตบ่าอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกถูกชะตา
“เฮ้ย! ไม่ต้องมีพิธีรีตองนักก็ได้ เพื่อนของก้องก็ทำ
กับหลานฉันเหมือนกัน ไป...ไป ไปนั่งกันแถวหลังๆหน่อย ได้
คุยกันสะดวก”

แขกในคืนนี้มีมากกว่าคืนแรก เป็นเพราะคนหลายคน
เพิ่งจะได้รับข่าว ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนเก่าของโกมุฑ และเทียน-
กันยา ส่วนน้อยคือเพื่อนบ้านและญาติบางคนทั้งทางฝ่ายพ่อ
และฝ่ายแม่ ที่ถือธรรมเนียมว่าจะต้องมาร่วมงานตามมารยาท
แม้ว่าไม่เคยไปมาหาสู่กันนักก็ตาม

